

DUŠAN ŠINIGOJ, UPOKOJENEC IN BOREC ZA PRAVICE

Ko pride svoboda, pazi, kaj delaš

»Daš, ne daš, odgovarjal boš,« je bila izsiljevalska metoda pomladne politične jare gospode – Dandanašnji pa pohlepen kapital s pomočjo politike državljanke postavlja v nemočen položaj brez izhoda – Preveliko, previsoko, pregosto, da bo le dobička čim več

Ciril Brajer

Dušan Šinigoj je bil zadnji predsednik slovenske socialistične vlade od leta 1984 do 1990. Veljal je za zmerneža moža. Prizadeval si je na vse načine prebijati osamo, v katero je skušal Slovenijo potisniti Beograd. Predvsem je navezoval in gojil stike z alpskimi deželami, od Lombardije in Tirolske do Koroške, Solnograške pa tudi do Hrvaške in zahodne

Madžarske. Tako je tudi po njegovi zaslugi nastala delovna skupnost dežel Alpe-Jadran. Ta je bila zelo zaslužna za lomljenje mnogih birokratskih in ideoloških spon. Razvijala je pestre oblike gospodarskega in kulturnega sodelovanja med deželami članicami, dosegla celo nekakšno lastno omejeno diplomacijo in z njo Sloveniji odpirala evropski prostor. Njena osamosvojitev je bila tudi zato olajšana.

Nevarna svoboda

Z njo je prišla demokracija, svoboda in ko pride svoboda, se mora človek (po Partijicu) začeti paziti. Novogoričani so radi primerjali dva svoja rojaka, ki svarila tega slovitega dramatika in satirika nista dovolj resno vzela.

Prvi je bil ustanovitelj Hita **Danilo Kovačič**. Čeprav je iz bifejčka ustvaril igralniškoturističnega velikana svetovnega slovesa, ni znal zobati

češenjs politiki novega kova in s šefi njihovih tajnih služb. Nepokorščino pomladni kliki je drago plačal, ta pa je z brezglavo kadrovsko politiko nekoč nepremagljivi Hit potopila v izgube. Vsa čast, pridelati izgubo v takšni igralnici ni mačji kašelj, res moraš biti junak posebnega kova! Drugi je bil Dušan Šinigoj. Tudi zanj so vedeli povedati, da dveh tedaj še smrkavih politikov, ki pa ju je čakala vrtozlava kariera, ni znal prav oceniti. Ko sta ga še kot predsednika izvršnega sveta prišla izsiljevat

za denar za svoje projekte, jima je načelni možakar gladko pokazal vrata. S tem si je na glavo nakopal dandanašnji že pregovorno maščevalnost, zapečatil svojo politično pa tudi poslovno kariero. »Daš, ne daš, odgovarjal boš,« sta mu menda prav napovedala.

Opran šele pred kratkim

Leta 1990 je namreč prevzel vodenje novogoriškega dela Ljubljanske banke. Ni se še dobro lotil dela, že so nanj nagnali takšne in drugačne revizije. Reševali so mu poslovanje, popis terjatev, prehod v javni dolg, dolžniško-upniška razmerja,

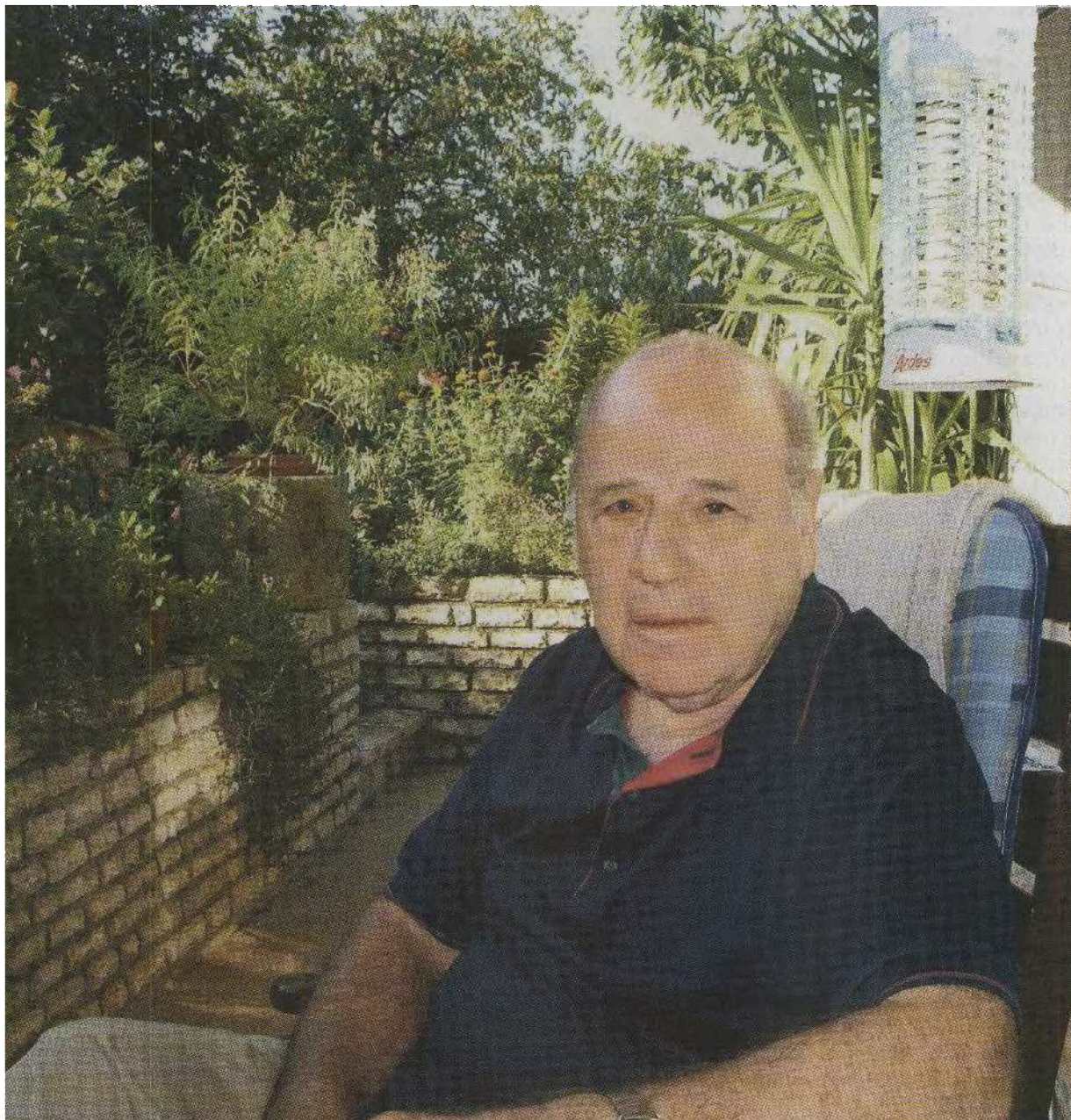
likvidnost, zakonitost ... Podtaknili so mu nepravilnosti v sodelovanju Komercialne banke Nova Gorica z Banko Slovenije, vrsto strokovno napačnih poslovnih odločitev in celo sume kršitve zakonov ter predpisov. Šinigoja so suspendirali, ga leta dolgo preganjali po sodiščih in šele pred kratkim so ga sodniki pravno-močno oprali vseh očitkov. Ni jih bilo malo, od onih, da je nalagal denar v tujino, imel tam podjetja, pa do zlorab vseh vrst in razsežnosti. **Janez Janša** je bil najbolj glasen, **Igor Bavčar** manj – sta potemtakem onadva tista izsiljevalca, o katerih je govoril novogoriški glas ljudstva? Ne izvemo. O tem Dušan Šinigoj preprosto noče govoriti. Nič ne izvrtiš iz njega, niti tega ne, kdo sta bila ona dva sla zla, kako in zakaj so se stvari tako dolgo vlekle na sodiščih, ne bev ne mev. Le to pove, da je bil po krivem preganjan, žrtev strahovanja, groženj, poniževalnih zasle-

dovanj, hišnih preiskav ...

»Zato sem se popolnoma umaknil

iz javnega življenja. Niti ene delnice
nimam, certifikate sva z ženo dala

otrokom, tole hišo imava in pokoj-
nini, to je vse. Preganjali pa so me

Dušan Šinigoj: »O tem bi ne govoril, če bi šlo za primer, a gre za nevaren pojav.«

Preverili smo, jame so polne vode, nezavarovane, lahko dostopne, menda ne dotlej, da bo v njih utonil otrok!?

kot najhujšega kriminalca. Šele zdaj se je razkrilo, da po krivem.«

Užaljeni vlagatelj

Raje pa naš sogovornik spregovori o novih aferah, ki jim je priča res pred svojim pragom. O oni se podučimo iz tiska.

SGP Gorica je leta 2007 dobila nove večinske lastnike. Ti so se brž potrkali na prsi, da so »stari lastniki in strukture oropali večino premoženja, ostali pa so dobro ime in nekaj zaposlenih, ki so še verjeli v delo in poštenje«. Niso se hoteli »prikloniti uradnim lokalnim veljakom niti Pahorjevim Socialnim demokratom, ljudem iz ozadja, ki imajo v Novi Gorici popolno oblast«. Trdili so, da so nesporni zemljiškoknjižni lastnik nepremičnin, zemljišč, parkirnih mest in parkirnih hiš v Novi Gorici. Novogoričani so se temu uprli. Nastopili so gradbena inšpekcija, lokalna oblast, sodišče. Ob garažah in parkiriščih smo naleteli še na eno sramotno jama. Pri gradnji Stanovanjskega sklopa pod Ronketom so tudi naleteli na težave. Izkopali so gromozansko gradbeno jamo, a se je pokazalo, da so se uštel pri preiskavi tal. Družba SGP Gorica se je odločila za dodatna dela, ki

bi zagotovila potrebno stabilnost in varnost. Spet je moral nastopiti inšpektor, dela je ustavil, v družbah SGP Gorica in Synthesys pa »so presenečeni nad iracionalnim odzivom prebivalcev in županstva, ki so prijavili vlagatelja«.

Dušan skozi svoje okno vidi posledice.

»O tem govorim le zato, ker gre za obče škodljiv pojav. Pohlepen kapital s pomočjo politike, lokalne ali višje, državljanke postavi v povsem nemočen položaj brez izhoda. To je skrb zbujajoče.«

Nevarna jama sramote

Tule so leta 2004 od upravne enote vlagatelji vendar gladko dobili dovoljenja za pet stanovanjskih blokov? »So, a ljudi v soseski o tem niti obvestil ni nihče. Ko smo si s pomočjo odvetnika sami z muko izborili, da smo stranka v postopku, smo morali najti arhitekta in kaj vem kakšne strokovnjake, da so nam sploh povedali, kakšno usodo nam kujejo.

Ministrstvo za okolje je njihovo pritožbo proti škodljivemu gradbenemu dovoljenju seveda zavrglo. Kot običajno se je postavilo za kapital in proti ljudem, čeprav je bilo na dlani, da je projekt povsem sprt s prostor-

skim ureditvenim planom. Je prevelik, previsok, pregosto posejan ...

Raje so spremenili prostorski ureditveni plan kot zgrešen projekt. Šele s pomočjo sodišča smo razgalili zlorabe. A koliko časa, denarja, živcev, sramote je šlo za nekaj, kar je jasno in vsem na očeh. Sledijo pritožbe, strokovnjaki, odločbe, razveljavitve, mnenja, takse, odvetniki, prava kalvarija. Dokončnega sklepa sodišča še zdaj ni, še čakamo.

Za nevestnimi graditelji pa globoke jame, kaj lahko smrtonosne pasti za otroke, leglo nevarnih rojev komarjev, podgan, zbiralniki odpadkov in vse mogoče svinjarije. Po dežju jih morajo prazniti gasilci, a ne zaleže. Od kod je prišel denar za to sramoto, ne vemo, kakšna sprema in umazane kupčije so se tkale z občino, tudi ne. Čisti posli to gotovo niso.«

Borut Pahor je tu domačin, gotovo ga poznate, ste se obrnili nanj?

»Nisem, ga je pa Mojca Širok, ki je tudi od tu, prosila, naj ukrepa pri županu. Morda je zaleglo, saj so se vsaj začasno ustavili. Prej so se nam občinarji le posmehovali, češ, na glavo se postavite, mi bomo gradili po svoje. Saj pravim, tu ne gre za čiste posle!«